

העולם. אביה היה מהנדס מכרות והב אנגלי בקניה. הוא נהרג במלחמת חבש ואמה נשארה בניירובי. אבל כאשר החליטה דפנה שהבאלט הוא העתיד שלה, יצאה בתום המלחמה לאנגליה, השתלמה שם ו' הצטרפה ללונדון פסטיבל באלט. את ירח הדבש בילו בקניה, שם ערכו רסיטל באלט קלאסי, הראשון שנערך שם אי פעם.

★ ★ ★

טיפסן תלוי בבית

כשהם מוגיעים למקום כלשהו, אין בני הזוג פולגינקו מתערבים עם שאר חברי הלהקה. הם בוחרים מקום מבודד, לרוב בדירה פרטית, ומחפשים מיד את הי רחוב הראשי במקום. "אתה רואה את הי רחוב הראשי, את המסעות, את החנויות ואת האנשים, ותופס ביד את האחירה והי אופי המיוחדים למקום."

תוך חצי שעה הם יכולים לארוז את כל חפציהם ולהיות מוכנים לקפוץ לארץ אחי רת. אבל למרות היותם אמנים גדולים,

ד הבאלט היפה צגות הבאלט הי הקלעים. הכעיה אינה אמנותית דווקא — אלא תזונתית: יוכוח על סיבו של האוכל בישראל. אותה שעה מסירה חברתם הבלרניה (למעלה משמאל) את גרבי הצמר מעל קרטוליה הדקים, אך החזקים, שנעודו לחמם את הפרקים העדינים.

לא היה איכפת לו כלל מה שחושבים עליו ומה שאומרים עליו, מספר ניקולאי. "תמיד ניסה להעלות באלטים חדשים, שי איש לא היה חולם להעלותם. היו לו בי רפרטואר מאות באלטים. יום אחד החליט שהלהקה תחיל לעבוד על באלט חדש, גרוע מאוד. בא אליו אחד מחבריו, ראה מה שהוא עושה ואמר, מדוע אתה מעלה דבר איום כזה? ובצרפתית הוסיף: סה לה מרד! השיב לו המרקו: אולי זה מרד, אבל זה מרד שלי!"

"היה לו הכל בלהקה שלו, מהגרוע בי יותר ועד הטוב ביותר. כל גדולי הרקדנים בעולם רקדו בלהקה שלו. יום אחד ערך את אותה נשפיה מפוארת בביאריץ שעלתה לו כאה אלף דולר. העתונים זעמו איך אפשר להוציא סכום כזה על מסיבה אחת, בעוד אנשים גחעים ברעב. אבל כזה היה המרד קיו. שריד אחרון לדור שאיננו עוד."

דפנה וניקולאי הגיעו ללהקתו של המרד קיו בצורה מקורית. "הופענו בלימה שי בפרו. ביום שהגענו לשם, עזבה את המקום הבלרניה נאטלי קוסובסקה, שיצאה לניו יורק להצטרף ללהקתו של המרקו. ביקשנו ממנה שתאמר לו שאנו רוצים להצטרף ללהקתו. כשהגענו לניו-יורק, הזמין אותנו המרקו לשותת כוס תה עמו. ישבנו איתו חצי שעה ודיברנו על כל דבר שבועלם, רק לא על הצטרפותנו ללהקה. בסוף הי שיחה, כשעמדנו להיפרד מבלי להזכיר את העניין הזה, אמר המרקו בפשטות: "האם אתם יכולים להיכנס מחר למשרד לחתום על החוזה?"

וכך בונים עתה ניקולאי ודפנה את חיי הנשואים שלהם במסגרת הופעות הריקוד המשותפות של הלהקה. אבל הם נשרפים בלהט התמסרותם לאמנות זו, בניגוד לרקדנים אחרים מרגישים זאת ניקולאי ודפנה היטב. "החיים של הרקדן הם מוגבלים," אמר ניקולאי פולגינקו, "הם מוגבלים לי שנות החיים הספורות של הכושר. שלא כי אמן אחר, אין הרקדן יכול להמשיך בי אמנותו עד אינסוף. הגוף מתבלה במהירות במקצוע זה והדרך היחידה להישמר, כדי להאריך שנים אלה היא, מלבד אימונים תמידיים ומפרכים, לעשות כל דבר בהגיון, לחשוב על כל דבר שעושים. ודברים שי עבור האדם הממוצע הם טבעיים ובאים מאליהם — הרקדן צריך לחשוב עליהם היטב לפני שהוא עושה אותם."

שהשתלם בנושא זה בעצמו. "אני יודע עכ" שיו לתכנן כבר כל דבר, מבריקת-שחיה ועד חדר אמבטיה. אני מעריץ גדול של פרנק לויד. ביחוד אני מוקסם מההרמיניה של מיקום הבתים שלו..."

ואו מוציא ניקולאי פולגינקו תמונה ארוכה-ארוכה. חוף ים, שורת עצי דקלים נוף טרופי. "זוהי האדמה שלנו במומבסה שי בקניה. קנינו אותה לפני שלוש שנים. כאן נבנה את הבית שלנו."

דפנה מתבוננת בתמונה ושוגעת בזלזל מות: "כשלא נוכל לרקוד יותר, נשכב בי שמש ונשתוף. אני אוהבת אקלים חם. אינני יכולה לחיות בלי השמש. אולי נפתח שם גם בית-ספר לבאלט."

★ ★ ★

נשפיה בביאריץ

על הלהקה כולה מרחף עדין צילו של המרקו דה קואוס, שנפטר השנה בגיל 75. "הוא היה אדם נפלא, נדיב מאוד."

ניקולאי פולגינקו ודפנה דאלי. זוג גל חבמה ובחיייהם הפרטיים.

שתיים מנערות הי באלט מכינות עצמן בעזרת צוות עוזרים לעלות על הבמה.

במסיכה תלבושת הפאר מתוך הבאלט הסהרורית, הלהקה המהררבות.